

NAJDUJĄCY (5) *part praes act impf*

a jasne.

sg m N najdujący (2). ◇ f A najdującą (1). ◇ pl N subst najdując(e) (1). ◇ D najdującym (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Ten, który znajduje [w tym: kogo, co (3)] (5) : Offendens, Obrząyący/ náydujący. *Mącz* 260d.

W połączeniu: »szukający ... najdujący« (2): (Iezu namiłósiernieyfy) rácz mi dáć rozum ćiebie znájący/ pilność ćiebie łzukáiącą/ mądrość ćiebie náyduiącą *LatHar* 23, 64.

W porównaniu (1): A odeflá od córki Sionłkiey wśfelka ochędołzność iey: ftháli fie Kxiążętá iey by báráni nienayduiący pałtwey [*non inuenientes pascua*]: y łfli bez síł przed wiodącym do więźnienia. *Leop Thren* 1/6.

Wyrażenie: »najdujący łaskę« = *mający łaskę* (1): náyduiące łáskę przed oczymá wśfytłkiego ćiałá [*inuenientes gratiam in oculis omnis carnis Eccli 44/27*]. *Leop* BBB3.

Cf **NAJDOWAĆ**

DD, LW